

90 SEKUND

LAGT TIL RÆTTIS: Leo Poulsen

HENNY Á LÍKNARGØTU

Brúki frítíðina saman við nærmastu familjuni

TAÐ SIGUR **HENNY Á LÍKNARGØTU**, SØLU- OG MARKNAÐARLEIÐARI Á **SMYRIL LINE**. HENNI DÁMAR AT **FERÐAST** BÆÐI SUÐUR OG **NORÐ**, OG HELDUR, AT VÁRIÐ ER **AVGJØRT** BESTA OG **VAKRSTA** ÁRSTÍÐIN. OG STENDUR **SJÓNVARP** Á SKRÁNNI, ER TAÐ **FØROYSKAR** SENDINGAR OG **DOKUMENTARAR**, HON HYGUR AT

Hvat er tað besta við starvinum?

Tað er nógv gott við starvinum. Tað, at selja ferðir til Íslands, Føroyar og Danmark á nógvum ymiskum marknaðum, við Norrønu, sum er einasta ferðafólkaskipið á hesi leiðini, er ótrúliga spennandi.

Hvat saknar tú mest í gerandisdegnum?

Eg haldi ikki, at eg sakni nakað serligt í gerandisdegnum. Eg burdi og vildi fegin sæð meira til vinir og familju til dagligt, men tað kann eg bara sjálv gera nakað við.

Hvat ger tú í frítíðini?

Eg brúki frítíðina saman við nærmastu familjuni og mínum góðu vinkonum. Mær dámar væl at ferðast, so tað geri eg sjávlendi eisini.

Hvar dámar tær best at ferðast?

Bæðir suður og norð, til frítíðardeplar og til stórbýir, tað veldst um hvør árstíðin er, og hvørjum eg ferðist saman við. Tað at koyra umborð á Norrøna og byrja ferðina við at sigla til annaðhvørt Íslands ella Danmark saman við familjuni er tó mín favorittur, eg haldi tað er fantastist bara at verða saman, eta góðan mat, lesa eina bók og slökkja telefonina.

Hvat er tað besta, tú fær at eta?

Mær dámar ótrúliga væl fisk og fiskaúrdráttir. Annars dámar mær »næstan« allan mat. Faktist elski eg at eta

Hvat er besti filmur tú hevur sæð?

Eg má siga akkurat sum er, eg havi ongan »favoritt« film.

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

Hvør árstíðin er hin besta?

Várið er avgjørt besta og vakrasta árstíðin. Her hugsu eg serliga um føroyska várið, sum er ótrúliga vakurt.

Hvørjum hyggur tú at í sjónvarpi?

Fyrst og fremst føroyskum sendingum og dokumentar á serliga DR, men mær dámar eisini væl at hyggja eftir enskum og skandinaviskum krimi serium.

Hvussu er títt sinnalag?

Tað kunnu onnur døma um

Fylgir tú væl við í samfelagsviðurskiftinum?

Ja, eg haldi eg fylgi rímliga væl við

Um tú ikki búði í Føroyum, hvar hevði tú so vilja búð?

Onkustaðni niðri í Evropa í einum stórbýi, kanska London, París ella Amsterdam.

Hvør bók liggur á náttborðinum?

Ein sum liggur á náttborðinum beint nú er ein roman sum eitur »Blomsternes hemmelig sporg«, av Vanessa Diffenbaugh

UMAFTURAFTURUM HØGNI DJURHUUS

Songfuglar kúra ikki

Tá eg tíðliga, heilt tíðliga á morgni fari til arbeiðis, til gongu, altíð í myrkri og sum oftast í illveðri, er lítið annað at hugsa um enn at skunda sær, áðrenn næsta ælið herjar á.

Men so ein morgun, tað var fyrst í februar, lortaveður sum vant, hoyrdist fuglur láta og syngja í trøunum við ringvegin. Tað var fløvandi. Ikki nakar várboði, várið kemur ikki enn á sinni, men kortini boð um onkra jaliga broyting.

Fuglin hava eg hoyrt næstan hvønn morgun síðani. Havi eisini sæð hann eina ferð uppi millum greinarnar. Síðani eru fleiri fuglar komnir at syngja við sínum nevi.

Nú láta fuglar ikki fyri at gera lívið lættari hjá okkum, sum skunda undan hvirlunum millum ælini.

Fuglasangur er deyðshóttanir og paringarkall. Allir fuglar, sum syngja, eru ófrættafuglar, feigdarfuglar. Teir bjóða øðrum fuglum av.

Tí fuglar láta og syngja fyri at ávara og styggja aðrar steggjar. Og teir láta og syngja fyri at fáa ein annan fugl av hinum kyninum at para seg við og fáa ungar saman við. So sangurin av fuglanevi livir so leingi liv er.

Hesir smáu songfuglarnir hava ein ótrúligan seigan lívsvilja. Teir lata hvørki myrkur ella óveður kúga seg ella syfta seg av greinini.

Har uppi í naknu greinum, fingradansinum í hvassa vindinum, sita teir bara og láta.

Eina ferð, eg var í Keypmannahavn, og sum vant búði skitnu megin høvuðsjarnbreytarstøðina, sat ein lítill fuglur uppi yvir durunum hjá narkomanunum og hinum neyðardýrunum. Hann sang og sang. Hvønn morgun og hvønn dag, sat hann har einsamallur og sang. Og sangur hansara hoyrdist væl í øllum melðrinum av bilum og bussum og bláum

McCloudýlum og skeivum og fullum uttargarðsfólki.

Eftir at eg byrjaði at skriva hesa fuglafrøðiligu pinkuphðritgerð, havi eg lisið, at vísindafólk hava kannað og prógvað, at fuglar láta ella syngja øðrvísi í býum enn í skóginum. Teir syngja harðari og tí eisini snjallari í býnum. Ikki bara allur gangurin í býnum, men eisini byggingin, tey høgu húsini, fáa fuglin at skrúva upp.

Nógv hava fuglasang sum ringitóna, hart frá, í býnum.

Eg havi annars hitt einasta føroying, sum er eldri enn fyra ár, og sum ikki eigur farteleson.

Stóð og bíðaði í einum buss-skýli í Havn, ikki eftir Godot, hann kemur ongantíð, men eftir leið eitt ella trý, minnst ikki hvør tað var. Hetta var ein av hasum lorta døgnum fyri jól í fjør.

Tá eg kom í skýlið, sat har ein ung genta, 14,15 ella 16 ár, giti eg.

Tannáringurin var ikki úr einum heimi, har tey tosa pent um flatskattin og skattað inngjald og pápa teirra.

Tað sást á klæðunum, á kropsmálinum, ja, á øllum brøðum.

Vit bíðaðu leingi, vit bæði, har vóru ikki onnur. Ikki tí at bussurin var seinkaður, men tí vit komu hagar millum tveir bussar, og nógv nærri tí, sum júst var farin. Hon skultraði sær í sínum bíliga dýnujakka, sum var vaskaður nakrar ferðir ov ofta og tí ikki hevði nakran lit, sum til bar at seta navn á.

Eina ferð, nú spyr hon: "kanst tú siga mær, hvat klokkan er?"

Eg fór í lumman eftir telefonini: »hon er sjeý minuttir yvir hálvum fyra.«

Løtu seinni kom bussurin.

Hatta var so ein søgulig hending. Einasti føroyingur, sum ikki hevur farteleson, ja, og heldur einki ur. Sig so tað, ein gráan gerandisdag í krapaevju.

Tað hoyrði eg ongan fugl syngja um.